ANNA TELEKI

EGYETLEN SZÓ ÁRA

Publio

Egyetlen Szó ára

Anna Teleki

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Epilógus

Nagyon hideg van. Nem kellett volna esőben járkálnom… Hiába dörzsölöm a kezeim, nem melegszik át.

Mennyi ember?! Mindegyik siet valahova. Hova? Jobban a fejemre húzom a sapkát, rá a mellényem kapucniját és nézek a forgalmas út felé. Csak nézek. Haa… jobban összedörzsölöm a kezem. Nem szeretek egyhelyben állni. Fázom. Az ég szerelmére, miért kellett tegnap essen? Érzem, hogyan fájni kezd a gyomrom. Kevés volt a mai reggeli… Túl kevés. Zsebre dugom a kezeim, és járkálni kezdek. Fel kell melegedjek… Fel kell melegedjek… Remélem megadták már a fűtést, és nem hidegek a csövek…

Megállok, és csak nézek a tömeg felé. Egy férfi állt meg és az órájára néz. Ő lesz az? Felsóhajt, és újra megszagolja a rózsaszálat a kezében.

Ő az!

Óh, ne… Lehajtom a fejem s könnyek gyűlnek a szemeibe. Fiatal, mosolyodom el. Jóképű. Jól öltözött… Biztos valami fontos állása van. Újra rá nézek, s ő csak nézelődik. Néz jobbra és balra. Nézi a forgalmas utat. Hm. Kicsordulnak a könnyeim, s elindulok. Engem ez a férfi sosem fog észrevenni.

Nagyon hideg van…

Ennek az egésznek pedig semmi értelme…

Abba kell hagynom…

I.

Az utca. Egy forgalmas, zsúfolt hely, hol naponta több milliárd ember tart a célja felé. Haza, a munkába, a szeretőhöz, iskolába, rokonokhoz, barátokhoz. Ez az utca, mi Párizs szívében van, nem forgalmasabb más megaváros utcájánál. Nem zajosabb és nem is piszkosabb.

Egy város, ahol mindenki rohan a hideg ellenére. Fagy. December van. Párizst pedig elfedi a hó. Léo, a jómódú orvos, újra a visszapillantóba néz. A sor az autója mögött még mindig hosszú. Ez ellen nem tud tenni semmit. Újra a jelzőlámpára néz. Az ablaktörlő végig törli előtte az üveget, és autója előtt egy újságos áll meg. Léo felemeli a kezét, és már engedi is le az ablakot.

– Mennyi lesz? – kérdi, és a fiatal lány csak halkan és rekedten válaszol a vastag sál alól.

– 1 euró és 10 cent.

– Tessék. Tartsa meg a visszajárót – tesz Léo két eurót a lány kezébe, és az átadja neki az újságot.

– Szép napot, uram! – mondja kedvesen a lány, de a férfi már tekeri is vissza az ablakot. A lámpa zöldre vált, és egy türelmetlen autós dudál az út közepén álló lányra.

Végre a sor megindul. Lassan tudja bevenni a kanyart a kórház felé. Mikor végre megérkezik, kiszáll az autóból, visszanyúl a táskájáért és az újságért. Elindul felfelé a lépcsőn.

– Jó reggelt, doktor úr! – köszönti a lépcsőket takarító fiú, mire Léo csak halkan válaszol.

– Reggelt.

– Doktor úr! – mondja a recepciós lány mikor Léo megáll és leveri cipőjéről a havat.

– Valami új, Juliette?

– Semmi érdekes. – Jön a válasz a fiatal, fehér köpenyt viselő lány rózsaszínű ajkairól.

Semmi érdekes. Ismételi magában a férfi, és elindul a lift felé. Tudja, hogy a sürgősségi osztály tele van. Barátja Raymond, már említett is neki egy fiatal férfit, akit meg kellene műtenie. Nincs jó kedve. Nincs energiája sem hozzá. Mikor beér az irodájába, már veszi is le a kabátját. Komótosan elhelyezkedik, de előtte a hologram hívó már villogni kezd.

– Igen? – kérdi unottan, mire barátja arcvonásait jeleníti meg a hologram.

– Léo, csak nem beértél a munkába?

– Más, Ray?

– Volna egy érdekes esetem. Egy kilencéves kislány. Billentyűzavarral hozták be, de a jelek

szerint ennél sokkal súlyosabb.

Léo felnéz a hologramra és felsóhajt. Végre valami, ami nem átlagos.

– Indulok – mondja, és kikapcsolja a hologram hívót. Elindul a fogas felé, és felveszi fehér köpenyét. Mikor kiér az irodájából, lassan csukja be maga után az ajtót.

DR. Robert Léo TAXIL

Szívsebész/specialista

*

Léo csak áll a műtőasztal mellett. Lefagyott. Sápadt arcán a veríték lassan gördül le, a gépek sípolnak, és vele forog a világ. Mi volt ez? Csak nézi a heget a gyerek mellkasán. Már csak össze kellett volna varrnia a sebet, mikor az a kicsi szív megállt.

Az lehetetlen. Nem sikerült a műtétje? A komplikáció, a szív állapota…

– LÉO! – kiált rá Raymond, mire a férfi kezéből kiesik a tű.

– Igen?

– Menj ki!

– Jó.

A férfi elindul a kijárat felé. Mikor kilép a műtőből, szembetalálja magát a gyermek szüleivel. Csak rájuk néz, és nem mond semmit. Tovább megy a mosdóba.

– Doktor úr! – kiált utána a férfi, de Léo nem áll meg. Idegesen veszi le kezeiről a véres kesztyűt. Kezet mos, arcot és sápadtan néz barna szemeibe, a tükörbe.

– Ez nem igaz – mondja halkan, és lehajtja a fejét.

Ez a gyermek volt a hatodik betege, aki a keze alatt halt meg. Az utóbbi időben képtelen rendesen műteni. Imádja azt, amit tesz, de valamiért semmi sem alakul úgy, ahogyan annak kellene. Kimerülten ül le egy székre, és tenyerébe temeti az arcát.

– Istenem. Ez nem igaz – mondja halkan, és a kezeire néz. Mindene remeg. Gyűlnek a könnyek a szemeibe, mikor ökölbe szorítja a kezeit. Tíz éve műt. Tíz éve, egyszer sem vétet el semmit. Százak életét mentette meg. Százaknak adott új szívet, de most…

Hátra dönti a fejét, és hagyja, hogy kicsorduljon szemeiből a könny.

– Megvagy? – kérdi az ajtón belépő férfi, miközben veszi le fejéről a műtősapkát.

– Nem tudom… – halk válasz, és Léo felnéz barátjára.

Raymond Tristan, korán őszült, pedig Léonál csak három évvel idősebb. Gondterhelten néz szinte fekete szemeivel a barátjára. Léo látja a tanácstalanságot a férfi tiszta arcán.

– Nem a te hibád – mondja halkan, majd hosszasan mos kezet. – A gyerek esélye eleve kilátástalan volt. Jobban járt volna, ha új szívet kap.

– Hogy tudsz ilyen hidegvérű lenni? – néz Léo a barátjára, mire Ray felé fordul.

– Kérdi ezt egy másik kékvérű?

– Hm… – halvány mosoly a férfi arcán, mire Ray leül mellé.

– Vegyél ki szabadságot. Nyugodj meg. Jönnek az ünnepek. Menj, látogasd meg a bátyád…

– Viccelsz – mondja Léo fanyar mosollyal, mire Ray elmosolyodik.

– Csajoz be.

– Nem, kösz.

– Fiúz be. Mit bánom én! De ha így haladsz, tönkre mész – mondja Ray, mire Léo csak néz rá. – Komolyan. Miért nem mész el Juliettel egy vacsorára?

– Juliette?

– Ne mond, hogy nem látod, mennyire odavan érted?

– Nem érdekel – áll fel Léo, és elindul az ajtó felé.

– Szabadság! – szól utána Ray, mire a férfi elindul kifelé.

– Értettem.

*

Az irodába érve, leül az íróasztalához. Csak nézi maga előtt a laptopja képernyő pihentetőjének vonalmintáit. Az újságért nyúl, és kinyitja az apróhirdetéseknél. Munka…

A La Paris Publicité új munkatársakat keres…

Alkalmazunk hotelbe szobalányt…

Az Alben Tony mosólány keres…

20 szabad hely gépüzembe…

Kapcsolatok...

Húszas éveiben járó, csinos lány kínál társalgó szolgáltatást...

– Ühüm... – Hümmög Léo, és hajt.

Jómódú, diplomás férfi keres komoly kapcsolatra...

Csak olvas a kapcsolatok rovatban a hirdetések között, mire szeme megakad egy rövid szón:

VÁRLAK.

Ennyi. Léo szemei nagyra kerekednek, majd valamiért elmosolyodik. Választ kapott! Bekapcsolja a laptopját, és kinyitja az e–mail fiókját. Az utolsó üzenet mit elküldött a kiadónak:

Egy szál virágot adok neked. S bár hideg van, csak bimbózó rózsa. Vörös szirmai lassan, idővel életre kelnek. Remélem, addig meglellek.

Gyorsan ír újabb e–mailt az újságnak. A Le Paris szerkesztője rövid időn belül válaszol is neki.

"Uram, nem tudjuk megmondani ki adta fel a hirdetés. A rendszerbe December 4.–én jelent meg."

Léo csak nézi a kijelzőt, majd újra írni kezd. Egy újabb rövid hirdetés.

Odakinn fagy. Remélem, melegben vagy. Velem szigorú az Ég, de Téged óvjon. Feldúlt életemben fénysugár. Merre vagy, kedves rózsaszál?

Mikor megnyomja a küldés gombot, újra eszébe villan, mi van, ha egy vadidegen férfi válaszol neki? Hátradől, és újra az újságra néz, elmosolyodik. Nem. Egy nőnek kell lennie.

Már fél éve tart ez. Minden héten egy hirdetés, és minden héten egy válasz. Raymond szerint hülyeség amit csinál, szerinte viszont nem. Léo kissé nehéz eset. Ezt ő maga is tudja, ennek ellenére, azt szeretné, hogy a nagy szerelem lassan megjelenjen az életében. Kinéz a szakadó hóesésbe. Semmi nem úgy történik, ahogyan szeretné...

*

Fél évvel ez előtt is csak egy szó volt a válasz.

Kereslek, és nem találllak. Minden nőben téged látlak… Minden hang hozzád hív, de magas falak emelkednek eléd. Hol vagy? Hol találllak? Létezel egyáltalán szerelem?

Létezem.

Minden egyes hirdetésre emlékszik. Minden egyes egyszavas válaszra is. Hiába zaklatta az újság szerkesztőjét, senki nem adott neki választ. Senki nem tudja, ki adja fel a válaszokat. Csupán az a biztos, hogy vannak és az egész világ látja. Léo pedig beleszeretett a pár szóba.

Létezem. Láthatatlan. Levegő. Édes. Kibírod. Türelem. Békés. Törékeny. Finoman. Csendben. Meghitt. Még. Sss… Kedves. Gyengéden. Színpompás. Szomorú. Vidám. Lelkesen. Várj… Homályos...

– Várlak – ismétli halkan Léo, és feláll az íróasztaltól. – Várlak… De hol? – Indul kifelé. Bemegy a főnökéhez, és egy szabadságpapírt tölt ki előtte. A férfi csak néz rá, és elveszi a papírt.

– Elég lesz tíz nap?

– Elég – mondja halkan, és kezet fog a férfival.

Mikor elindul felfelé a liftben eszébe jut a november.

Várj… Akkor az üzenete így szólt:

Borongós az ég, siratja a hamvadót. Sirat engem, mert itt állok. Egymagam. Várok... Felettem az égbe magaslik az Eiffel, s nincs, ki engem öleljen. De holnapután délben újra itt állok. Egyetlen szál virággal várok…

Valóban ott állt. Bár az eső nem szakadt, csak sétált a monstrum műemlék előtt, és minden embert megfigyelt. Háromtól másik műtétje volt. De újra minden kedve elszállt, mikor reggel Ray bejelentette, hogy a két nappal előtte műtött betege meghalt.

Várt. Nem jelent meg senki. Minden idegen, egyedül sétáló nőt megnézett. Mindegyiknél remélte, hogy ő lesz az. Ő, akinek csak egyetlen szót kell mondania. Játszadozott a fantáziája. Vajon szőke? Hosszú hajú. Csinos? Formás? Milyen a szeme? Mennyi idős? Hiába várt. A dél elmúlt, az emberek elhaladtak mellette.

Rossz vicc.

Léo újra lehajtja a fejét, és elindul a recepció felé. Juliette rá néz, és ő elmosolyodik. De ez a lány nem kell neki. Egy kalandnak megtenné, de kalandot bármelyik bordélyházban kap. Igen, ez ingyen lenne, de a lelki ára nagyobb lenne.

Ő vár. Vár arra, hogy valami elfelejtesse vele a szörnyű fájdalmat a mellkasában. Hogy valaki, elfelejtesse vele a műtő sípoló visszhangját. Arra, hogy egyetlen szó képes legyen fejetetejére állítani a világát.

*

Már sötétedik, mikor megáll a háztömb előtt. Leállítja a motort, és csak néz maga elé. Ma sem fog jól aludni. Miután megnézte az e–mailjeit, bedől az ágyba. Csak nézi a mennyezetet, és az idő lassan telik. A hirdetése csak reggel fog megjelenni. Azonban választ, valószínűleg majd csak jövő héten kap. Lehunyja a szemeit, de a műtő szürkesége tárul elé. A szülők fájó tekintete, mire hirtelen megfogja a fejét.

– Meddig még?

*

Reggel csak bámulja az ablakot. Alig aludt. Karikás szemekkel áll meg a tükör előtt. Megvakarja növekedő borostáját, és újra arcot mos. A csendet a lakásban a bekapcsoló android rendszer hangja töri meg:

– Az idő: nyolc óra. Mai dátum: 2150. December * Kinti hőmérséklet: mínusz 23 Celziusz. Hóvihar várható.

Léo a fogkeféért nyúl. Most nem macerázik a borotválkozással. Elvégre, nem kell menjen dolgozni.

– KÁVÉ! – mondja, és a modern konyhájában a kávéfőző automata bekapcsol.

Átlagos, álmatlan, fáradt reggel. Nem csodálkozik már rajta. Az egyetlen, ami zavarja, az a kimerültsége. Tudja, ha nem fog megborotválkozni, a kora nyilvánvaló lesz. Már nem húsz éves. Erősebben mossa a fogát, majd öblít. Újra a tükörbe néz, és felsóhajt. Nem, már nem húsz éves. Nemsokára üti a harmincötöt. Csak néz magára. Kezd öregedni, de még nem látszik rajta. Megborzolja barna haját. Jó formában van, hála a heti két edzésének.

A konyhába megy, elveszi a kávét a kávéfőző alól, és kinéz az ablakon. Köd van. Ráncolja a homlokát. Rossz idő.

*

A bőröndjébe csak meleg ruhát pakol. Ha emlékezete nem csal, Le Havre ilyenkor maga az északi sark. Bátya, Paul ott lakik feleségével Sophieval és hét éves kislányukkal, Pénelopéval. Valamiért nincs is annyira kedve meglátogatni őket. Egy zajos család.

A hologram hívója szólal meg a tágas nappaliból. Elindul, és fogadja a hívást.

– Igen?

– Olvastam az e–mailed – szólal meg egy erős férfihang. – Jól vagy?

– Igen – válaszol halkan Léo, és leül a kanapéra. A hologram hívón végre megjelenik bátya szakállas képe. – Vigyek nektek valamit?

– Nem, nem szükséges. Csak épségben érj ide. Ítéletidő van.

– Remek. – Dől hátra Léo és kinéz az ablakon. Mélyen sóhajt, és elmosolyodik.

– Meddig akarsz maradni?

– Zavarok?

– Nem, nem zavarsz. Csak Sophie vásárolni szeretne…

– Talán egy hét.

– Remek. Segíthetsz nekem rendbe tenni az Aranyhal motorját! – mondja Paul, mire Léo szemöldöke megemelkedik.

– Szívsebész vagyok.

– És? Nem mocskolhatod be a kezed, vagy mi?! Emlékszel még arra az időre, mikor apával…

– Igen! – vág közbe Léo és mérgesen néz a hologramra.

– Jó. Akkor ne nyafogj. Várunk!

A hologram hívó pedig elnémul.

Várunk… cseng Léo fülébe, és újra kinéz az ablakon. Várlak… Várj…

*

Az interneten böngészik. Nézi az időjárás órapontos előrejelzéseit. Nem akar kifogni még egy hóvihart az úton. Pénzt számol a pénztárcájában, közben a konyhába indul. Teli tankkal kell indulnia. Hosszadalmas lenne, ha ebben a fagyban még tankolnia is kell majd. Már tudja is, melyik töltőállomásra fog menni, mielőtt elhagyja Párizst.

A mikroba teszi a rendelt kínai ennivalót, és bekapcsolja. Mit is kell még magával vinnie?

Útra valami harapni valót. Az autó fel van szerelve hosszú útra? Elhúzza a száját, és keresi a jogosítványán a piros kódot. Addig van biztosítása.

– Remek. Februárban lejár – morogja kissé durcásan, és a mikro sípol.

*

Felemeli kabátja gallérját, mikor leér az autóhoz. Kezd sötétedni. A GPS–t állítja, közben érzi, ahogyan az autó klíma rendszere bekapcsol.

– Hurrá! – motyogja összedörzsölve a kezeit, és a kormányra teszi. – Végre!

Kétszer is körül néz, hogy nehogy valakinek neki menjen. Jelez, és lassan tolatni kezd. Hallja, ahogyan a fagyott hó ropog a kerekek alatt. Koncentrál, és újra gyorsan fürkészi a tükröket. Az autó tolató rendszere pityeg, és megáll. Valami az útjában van. Kissé visszamegy, újra elfordítja a kormányt, a tolatórendszer újra pityeg.

– Mi a fene? – kérdi mérgesen, és kiszáll. Mikor megkerüli az autót egy nagyobb hóbuckát lát a lépcső oldalánál. Az este még nem volt… Mérgesen rúgja szét a havat, hogy az autó szenzorjai ne jelezzenek, és dideregve ül vissza. Újra elindul. Kitolat a parkolóból és alig harmincas sebességgel indul neki Párizs forgalmas útjainak.

II.

*

Berta, az idős eladónő újra csak a kesztyűs kezet látja maga előtt. A bűz, mi azonban nyilvánvalóan terjeng üzletében ismerős. A tálcán aprópénz csilingel. A nő érte nyúl és számolni kezdi az euro centeket.

– Nem elég – mondja egyszer csak, és kinéz a kis ablakon. Előtte, egy vastag, rikító zöld mellényt, fekete pufajka kabátot viselő alak áll. Nem tudja megmondani fiú–e vagy lány. Csak a bűze biztos. Egy csöves. Egy hajléktalan. A vastag horgolt sárga sapka szélébe tuszkolt vörös sáltól csak a kicsi szemek kivehetők.

– Még kell harminc cent – mondja undorral, és visszanyújtja a tálcát a vastag üveg alatt. – KÖVETKEZŐ! – kiáltja el magát, és egy magas alak el is nyomja a csövest.

*

Csak mered az üzlet előtti alak az apróra a kezében. Ujjai, mik kilátszanak az olajfoltos kesztyűből lilák a hideg miatt. Az egyik kukára néz, és elindul felé. Még harminc cent… Lehunyja szemeit, és felemeli a kuka tetejét. Keresgélni kezd benne. Keresgél. Már nem érzi a bűzt, mikor félig fagyott rothadt húsba markol. Mikor a penészes kínai tésztát teszi arrébb. Nem talál semmit, ami neki most jó lenne.

Felnéz a nyüzsgő városra. Sötétedni kezd, mikor elindul a főutcán. Lassan csoszog a latyakos hóban. A hóvihar égetően kimarta már szemeit. Alig lát. Fázik. Jobban összehúzódik, és megáll. Csőlátása aggasztani kezdi. Újra előre néz, és szerencséjére egy gyűjtögető halad el előtte. Ő már reggel elvitte az összegyűjtött palackokat a telepre. Kapott is érte meleg ételt és egy pár centet. De nem volt elég. Jól esne most is neki egy tál forró leves. De megelégedne egy csupor gőzölgő teával is. Hideg van. A fagyott már a csontjaiban kezdi érezni. A tél egyre zordabb.

Elindul a gyűjtő felé, mire a hajléktalan férfi rosszallóan néz rá. Ő csak a kezeit nyújtja felé.

– Kérlek – mondja nagyon rekedten, mire a hajléktalan tekintet megenyhül. – Visszaadom. Esküszöm a Szűz Anyára! – Vett keresztet, és a férfi hátra fordul. Leveszi a vékony zsákot a felemás kerekű szekeréről.

– Elég lesz?

– Még kell egy pár.

Az alak elindul a főutcán. Az emberek messze elkerülik, de ő minden vendéglő mögé benéz. Csak egy pár palack kell még neki. Talál is egyet a Le Torté vendéglő mögött. Felsóhajt, és sietve indul tovább. A toronyóra szerint már elmúlt hat. Gyorsabban szedi a lábait. Egy újabb vendéglő, egy újabb palack. Egy tömbháznál, szerencséjére egy fiatal nő épp akkor viszi le a szemetet.

– Asszonyom! – szól utána, de a nő undorral néz rá, és leteszi a szemetet a kuka mellé. Nem baj. Ő kibontja. Szerencséje van. Négy kisebb palack van benne. Már nem érzi sem az üveget a hideget kezeivel, mikor megpróbálja a vékony zsákba tuszkolni. Nem megy neki. Elejti. Kezeire néz. Lehúzza szájáról a vastag szálat. Duzzadt ajkai szárazak és repedezettek. Rálehel fagyott ujjaira, és újra lehajol a palackokért. Vállára hajítja a könnyű zsákot, és szaladásnak indul.

Két utcát kell mennie, míg elér az újra hasznosító telepre. Szalad. Kopott tornacipője talpa csúszik a latyakos úton. A hó a szemébe csapódik, botladozik, de tovább szalad. Nem figyel a jelzőlámpákra. A halállal játszik, mikor az induló autók közt átszalad. Látja a zöld kerítéses épületet, min az újrahasznosítás jelzése van. Már nem néz széjjel. Gyorsít, de megcsúszik.

Egy rémisztő, fülsüketítő dudahang, nyikorgó fékek, majd fájdalom éri baloldalát mikor neki csapódik az autó. Felkerül a motorháztetőre, majd ahogyan a fék végre szolgálatot tesz és leállítja a járművet, legurul. Szédülni kezd vele minden, leesik a földre és az autó motorjának duruzsolása egyre halkabb és halkabb lesz.

A palackos zsák kiszakad, mind széjjelszóródik, és a földön az alak eszméletlenül fekszik.

*

Léo idegesen száll ki az autóból. Nem látta, nem érti mi történt. A semmiből ugrott az alak az autó elé.

– Uram. – szólongatja, és óvatosan hátra fordítja, de az nem válaszol. – Uram, magánál van?! – kérdi idegesen, és lekapja a fagyott kézről a kesztyűt. Nehezére esik a vastag gumi alá nyúlnia, hogy megfogja a csuklót, és megkeresse rajta az ütőeret. Nem is sikerül neki. Idegesen néz széjjel. A többi autós is megállt. Egy nő szól ki idegesen:

– Vigye kórházba!

Léo pedig így is cselekszik. Egy férfi jelenik meg mellette, hogy segítsen neki óvatosan felemelni az eszméletlen alakot. A drága autó ajtaja kinyílik és befektetik a hátsó ülésre a hajléktalant.

– Köszönöm – mondja Léo, mire az idős férfi csak katonásan int neki.

– Semmiség. Ha tanúra van szüksége, itt a számom. – Ad egy névjegykártyát a férfi, és visszaindul az autója felé.

Léo is elindul lassan. Egyenest a sürgősségi felé veszi az irányt. Hátra néz az eszméletlen alakra. Tudja, hogy nem cselekedett helyesen. Tudja, hogy nem lett volna szabad hozzáérni,

elmozdítania, de nem várhat fél órát a mentőre ebben a fagyban.

Már fordul is be a Necker kórház kapujába. Egy mentős jelenik meg az autó előtt.

– Igen?

– Én azt hiszem elütöttem. Csak úgy elém ugrott! – mondja idegesen Léo, mikor kiszáll az autóból, mire a mentős komolyan néz rá.

– Taxil doktor úr?

– Igen, az volnék… – mondja idegesebben Léo, és már nyitja is ki az autó hátsó ajtaját. Egy kisebb csapat indul felé. Gyors felületi vizsgálatot végeznek, majd megjelenik két ápoló egy hordággyal. Ráemelik a hajléktalant, és elindul gyorsan vele a sürgősségire.

*

Léo csak áll és nézi a fehér folyosón a matt, márványmintás csempét. Alig tíz perc telt el. Hallja a szokásos kérdez–felelek játékot a szolgálatos orvos és az ápoló közt.

– Életjelek?

– Stabilak.

– Vérnyomás?

– Alacsony.

– Neme?

– Nő – jön a válasz, mire Léo barna szemei nagyra kerekednek.

– Kora?

– Az azonosítója szerint: huszonöt éves. Neve: Rozanna Le Faith.

– Rendben lesz – mondja az orvos, majd elhúzza a fehér függönyt. Léo ránéz.

– Semmi baja. Leesett a cukra. Valószínűleg napok óta alig evett. Készítettünk röntgenképet, nincs jele sem törésnek, sem zúzódásnak. Amennyi kacat van rajta, nem is csodálom.

– Kacat? – néz Léo az orvosra, mire az egy darab papírt tart elé.

– Kérem, ezt írja alá. Mi nem vagyunk hajléktalanszálló. Kérem, vigye el a hölgyet.

– Tessék?

– Doktor Taxil. Tudja nagyon jól, mik ilyenkor az eljárások. Ha a páciensnek nincs biztosítása,

nem kezelhetjük és nem is tarthatjuk bent.

– De rendben van?

– Igen.

– Biztosan? – kérdi komolyabban Léo, mire az orvos arca megfeszül.

– Igen.

– Nem maradhatna itt, míg felébred és haza megy?